

Ey Lübnan'daki Müslümanlar! **Devletin Mülteci Kamplarına Uyguladığı Zulme Sessiz Kalmanızdan Dolayı Günahkar** **Olmaktasınız**

Filistin halkı, topraklarının Yahudileri İsrâ arzına toplamaları için yabancılara teslim edilmesiyle devletlerarası ve bölgesel komplolara kurban edilmelerinden bu yana aşağılanma, göç ve yaşam sıkıntısı çekmektedirler. Zira özellikle Lübnan mülteci kampları olmak üzere insan onurunun asgari gereksinimlerinin bile karşılanmadığı mülteci kaplarına toplamak amacıyla haksız yere yurtlarından çıkarıldılar ve mallarından mahrum edildiler.

Sanki bu sıkıntıları yetmiyormuş gibi mesele yerinden edilme, konut yokluğu ve sıkıntılı bir hayatın ötesine geçerek bir de Arap rejimlerinin benimsediği siyasi ve güvenlik tedbirleri, trajedilerini daha da ağırlaştırmıştır. Zira “demografik” yapı veya mevcut rejimler açısından tehlike teşkil eden birer yabancı olarak muamele gördüler ve mültecilerin durumu Lübnan'da görüldüğünden daha beterdir. Zira bu mülteciler, mezhepsel normlara ve parçalanmışlıklara kurban edildiler. Çünkü bazı siyasi taifeler, onları mezhepsel denge denilen şey açısından bir tehlike olarak gördüler. Böylece otorite, onları önce çalışma hakkı ve bir dizi meslek üzerinden para kazanma gibi en temel insan haklarından mahrum eden bir takım kanunlara tabi tuttu ardından da mülk edinme hakkından mahrum eden bir takım kanunlar çıkarttı.

Bu ülkede çatışan taraflara bağlı yerel güvenlik(!) birimleri ile bölgesel güvenlik birimleri arasındaki aşağılık çatışma ortamında Nehr-ul Barid Mülteci Kampı, bazı çatışmacıların zihinlerinde tasarladıkları birçok ülkeden onlarca cesur genci toplayarak onları hasmı olan guruba karşı bir güvenlik baskı aracı olarak kullanma şeklindeki habis dehanın kurbanı oldu. Böylece sonuç olarak mülteci sakinleri sürgün edildi ve rolleri de sona erdi. Bundan daha beteri ise kurban oldukları komplonun sorumluluğunun bizzat kendilerine yüklenmiş olması ve deli muamelesi görmeleridir! İşte mülteci sakinleri, iki buçuk seneden beri sürgün ve tehcir edilmenin acı sıkıntılarını çekmektedirler. Evine dönmesine veya dönmesi amacıyla kendisine izin verilenler de ancak kontrol noktalarının önünde zelil bir şekilde saatlerce bekletildikten sonra girebilmekteler ve tek bir ümmetin toprakları içerisindeki suni sınırlardan geçenlere dayatılan giriş vizelerini belirten bir açıklama olmadıkça evlerine girmelerine izin verilmemektedir. İşte diğer mülteci kampları da kuşatma altında olup Nehr-ul Barid trajedisinin tekerrür etmesi kabusuyla yaşamaktadırlar.

Mülteci kampının yeniden imar edilmesine dair bir takım sözler verilmesinin üzerinden iki buçuk sene geçmesine rağmen şu ana kadar tek bir taş dahi konulmamıştır. Yeniden imar sürecinin ileriye götürülmesi ve tehcir edilenlere barınak temin edilmesi amacıyla çabaları birleştirmek yerine Vatani Hür Akımı, imar bölgesine mücavir olan eserleri koruma gerekçesi altında dava yoluyla yeniden inşa çalışmalarının durdurulması üzerindeki mezhepsel tikanıkları ele alma yönünde bir adım attı. Bilindiği üzere tüm gözlemciler şunun tamamen farkındadır ki bu adımın atılmasına teşvik eden şey nüfus veya demografik dengeyi seyreltmek tabiriyle isimlendirilen mezhepsel dürtülerdir. O halde bu, mülteci kampı yıkımı trajedisinin ardından bu zavallılara karşı işlenmiş yeni bir cürümdür.

Ey İnsanlar!

Mülteci sakinleri ile başkalarının sıkıntısını çektiği bu ırk ayrımcılığının arkasında yatan gerçek insan onurunu koruyan İslami şeriat ile tamamen çelişen bu ülkede benimsenen bir takım mefhumlar, normlar ve kanunlardır. Zira Allahuteala şöyle buyurmuştur:

“Andolsun ki biz, insanoğlunu

kerim kıldık. Onları, karada ve denizde taşıdık; kendilerine güzel güzel rızıklar verdik; yine onları, yarattıklarımızın birçoğundan cidden üstün kıldık.” [el-İsrâ 70]

İnsanları, sömürgecinin ülkemizde türettiği siyasi sınırlar ve suni bölgeler ölçüsüne göre sınıflandıran vatancılık fikri, Lübnanlı, Filistinli, Suriyeli ve Iraklı arasında bu kokuşmuş ayrımcılığa yol açmıştır. Böylece Filistin halkı Lübnan'da, Lübnan halkı Kuveyt'te ve Suriye halkı Ürdün'de birer yabancı haline gelmiştir. Böylelikle de Filistinli mülteciler, Lübnan vatandaşlığı belgesi taşıyanların elde ettiği haklardan mahrum edildiler ve ikamet eden birer yabancı olarak muamele gördüler.

Bu vatancılık fikri, Müslümanları tek bir ümmet kılan İslam ile çelişmektedir. Zira Allahuteala şöyle buyurmuştur:

“Mü'minler ancak kardeşirler.” [Hucurat 10]

Aleyhi's Salatu ve's Selam şöyle buyurmuştur:

“Birbirlerine

karşı sevgide, birbirlerine karşı merhamette ve birbirlerine karşı duygularında müminler bir vücut gibidirler. Ondan bir uzuv (hastalıktan) şikâyetlendiğinde vücudun geri kalanı birbirlerini uykusuzluk ve ateş ile (tedavi etmeye) çağırırlar.”

Allahuteala, Mekke'den ve başka yerlerden kendilerine hicret eden muhacir kardeşlerine barınak temin eden ensarı methetmiştir. Zira şöyle buyurmuştur:

“Daha önceden Medine'yi yurt edinmiş ve gönüllerine imanı yerleştirmiş olan kimseler, kendilerine hicret edip gelenleri severler; onlara verilenler karşısında içlerinde bir çekememezlik hissetmezler; kendileri zaruret içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler. Nefsinin tamahkarlığından korunabilmiş kimseler, işte onlar kurtuluşa erenlerdir.” [Haşr 9]

O halde Lübnanlı Müslümanlar, Filistin halkından olan kardeşlerine karşı muamelelerinde böyle olmalıydılar. Zira onlar bizim yanımızda misafir değildiler. Bilakis hem bizler hem de onlar Müslümanların beldesinde yaşamaktayız ve bizler, Lübnan'ı suni varlıklar taksim eden Sykes-Picot meşruiyetini kabul etmemekteyiz.

Lübnan kanunları ve mezhepçi normları, insanlara vatandaşlık verilirken seçiciliğe yol açmakta olup mezhepçi denge denilen şeye göre kimilerine vatandaşlık verilirken kimileri bundan mahrum edilmektedir. Bu da sırf öteki dışında bir mezhebe mensup olmaları yüzünden insanların zulme maruz bırakılmasına yol açmaktadır. Bu ülkedeki en büyük zulüm ve ırk ayrımcılığı tezahürü işte bu siyasi mezhepçiliktir. Zira nesillerdir bu ülkeden göç edip ülkeyle olan tüm bağları kesilen hatta dillerini dahi unutan babadan ve dededen doğma bir takım insanların seçimlerde oy kullanmalarına imkan vermek için bu kimselere Lübnan vatandaşlığı verilmesini talep eden sesler yükselirken bu ülkede doğup büyüyen nesiller insan onurunun minimal haklarından dahi mahrum edilmektedirler.

İslami şeriat ise Müslüman olsun gayrimüslim olsun Dar-ul İslam'da daimi ikamet ile ikamet eden tüm insanların tebaa haklarının tamamına sahip olan birer tebaa sayılmasını emretmiştir. Çünkü İslam Devleti, tebaasına ırklardan veya vatanlardan veya mezheplerden oluşan değil de insani bir kitle olmaları nazarıyla bakmaktadır.

Bazı kimselerin Filistinli mülteciler ile evlatlarını Lübnan vatandaşlığına sahip olanların faydalandığı tabiyet/uyrukluk hakkından mahrum etmek amacıyla öne sürdüğü gerekçe, geri dönüş hakkına sahip çıkarak yerleşim planları kurmaya karşı durmaktır ki bu, kesinlikle kabul edilemez bir gerekçedir. Çünkü her ne kadar mültecilerin trajedileri yansımalarından olsa da Filistin meselesi, bir mülteci meselesi değildir. Filistin meselesi, ancak büyük devletlerin yardımıyla Yahudilerin gasbettiği bir İslami arz meselesidir. Dolayısıyla yapılması gereken şey şudur ki Filistin'i yeniden ümmete döndürmek ve ardından gasbedilen mülkiyetleri ve evleri sahiplerine iade etmek ve geri dönmelerini sağlamaktır. Onlar da dilerlerse geri dönerler, dilerlerse oldukları yerde kalırlar. Çünkü Müslümanların arzı tek olup ister vatancı isterse milliyetçi olsun suni sınırlar onun arasını ayırmaz. Gasbedilen hakların sahiplerine geri döndürülmesi için çalışmak ise diğer ülkelerdeki kardeşlerinin faydalandığı haklardan mahrum edilmelerini meşrulaştırmaz. Mültecileri ilgilendiren en son şey Lübnan vatandaşlığı belgesine sahip olup oy sandıklarına gitmek olsa da kesinlikle onlar, güvenlik, eğitim, sağlık, mesken, çalışma, mülk edinme ve diğer yaşam hususlarını hak etmede vatandaşlık belgesine sahip olan diğer kardeşleriyle birlikte aynı muameleyi görmek istemektedirler.

Bu nedenle tamamen açık ve kesin olarak deriz ki: Filistin halkından olan mülteciler ile evlatlarına karşı uygulanan zulüm, adaletsizlik ve ayrımcılık derhal son verilmesi gereken büyük bir cürümdür. Dahası bunların failleri Allahuteala'nın ahiretteki azabından önce dünyada cezalandırılmalıydılar.

“O gün ki ne mal ne de evlatlar fayda verir. Ancak Allah'a selim bir kalp ile varan kimse müstesna.” [eş-Suara 89]

Hizb-ut Tahrir
Lübnan Vilayeti

H. 24 Şevval 1430
M. 12 Ekim 2009